

[Anker Lau.]

gøre dette på rette måde, og selv om formålet synes rigtigt, er det her, jeg er bange for at nogen vilkårlighed kan komme frem. På områder, hvor staten skal dirigere, om jeg så må sige, befolkningens ve og vel, er generelle regler bedre end individuelle afgørelser med fare for vilkårlighed.

Så er der den højtærede handelsministers beslutning om, at han ikke i fremtiden ønsker vareforsyningsudvalgets tilslutning, hvis han kunne finde på at føre varer fra fri til bunden liste eller indføre nye restriktioner. Den højtærede minister begrundede dette med, at udvalget ikke hidtil har villet træffe sådanne afgørelser. Jeg tror ikke, det er rigtigt. Hvor det har drejet sig om beslutninger af den art, der her er tale om, har udvalget mig bekendt truffet beslutninger. Rationeringen sidste år blev tiltrådt af udvalget. Vi mente derimod ikke, at det var udvalgets opgave i detaljer at deltage i administrationen, og på andre områder er udvalget jo ikke beslutningsdygtigt ifølge loven. Udvalget er jo ikke til for at skaffe politisk rygdækning i almindelighed. Dette spørgsmål er naturligvis ikke af større betydning nu, da vi har en flertalsregering, der altid vil være sikker på flertal, inden den kommer til udvalget, men vi ved naturligvis ikke, hvor længe vi har denne stærke regering. Vi kan i hvert fald i det kommende udvalg drøfte, om der er nogen grund til at foretage forandringer i udvalgets arbejdsform. Det vil også være rigtigt samtidig at overveje, om det overhovedet er formålstjentligt at opretholde dette udvalg under de nuværende forhold. I alt fald skal det da have navneforandring.

Endelig synes jeg ikke, når loven skal være en valutalog og man ser bort fra det forsyningsmæssige, at det kan være rigtigt at opretholde bestemmelsen i § 6, stk. 2, om forbud mod salg til udlandet af endnu ikke indførte varer, men også dette kan vi drøfte.

Jeg anerkender som sagt de små fremskridt, der er gjort. Der tages jo et lille nøk hvert år, uden at der dog bliver taget større principielle beslutninger.

Jeg vil gerne i denne forbindelse spørge den højtærede minister om, hvorledes vor status er inden for OEEC. Så vidt jeg

husker, skulle vi for længe siden have været oppe på en liberaliseringsprocent på 90, men så langt er vi jo ikke kommet endnu. Jeg synes også, den højtærede minister bør gøre status over for tinget med hensyn til resterne af dollarpræmieringsordningen. Hvorledes fungerer den nu, og hvor mange penge er der tilbage i puljen?

Jeg skal gå over til de mere principielle betragtninger. Den højtærede minister synes i år at møde med en til dels ny og noget forenklet problemstilling. Loven skal nu være en valutalog og problemerne i dag sidestilles med problemerne ved lovens indførelse i 30'erne. Den mellemliggende periode med vareforsyningsproblemer, beskæftigelse o. s. v. er jo forbi. Der er bare det ved det, at den ny valutalog og dens administration, således som vi kan skimte den, tilsyneladende ikke adskiller sig ret meget fra sine forgængere. Jeg er naturligvis tilfreds med, at man erkender, at der ikke er noget forsyningsproblem i dag. Jeg har ofte tidligere påpeget, at en importbegrænsning ikke virker på dette område, hvorimod den er medvirkende til at holde priser og omkostninger oppe; og ikke mindst nu, da vi er inde i et vigende marked, kan en sådan lov hindre, at lavere priser kommer forbrugerne til gode. De varer, der ikke kan fås på tilfaldelse, kan nu købes på dollarbasis med 80 pct.s tillæg, og dette er jo en vældig beskyttelse for de hjemlige producenter af tilsvarende varer. I de senere år er det vist indtil trivialitet blevet fremhævet fra mange sider, at denne lov med sin importbegrænsning ikke kan bruges og ikke vil blive brugt til at værne den danske valuta. Dette gøres som bekendt ad helt andre veje, nemlig gennem den økonomiske politik.

Denne lov er som før sagt et glimrende instrument til at holde priser og omkostninger på det høje niveau, som ønskes af de kræfter i dansk økonomi, der gør en ophævelse af loven vanskelig, for at bruge den højtærede ministers egne ord fra fremsættelsestalen. Dette høje pris- og omkostningsniveau er jo til særlig skade for eksporterhvervene, ikke mindst for landbruget, hvis vanskeligheder på det internationale marked vi vist ikke bør undervurdere.

Jeg synes, det må betragtes som fastslået, at denne lov er ganske uegnet til at fremme